

SLOVENSKI NAROD.

Izbija vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravništvo „Slov. Naroda“.

Bolgar o bolgarskih razmerah.

V. Nejčev, jako odličen rodoljub bolgarski objavil je v francoskem jeziku do velevlastij „appel“, v katerem mej drugim piše tako:

„Položaj v Bolgariji je že preveč znan, da bi ga bilo treba razlagati.

Volitev kneza Ferdinanda Koburškega izvršila se je v tacih okoliščinah, da ni najmanjše verjetnosti, da bi se njegova visokost z zakonitimi sredstvi mogla obdržati na prestolu bolgarskem in tako napraviti pomirjenje, katero toliko želi bolgarski narod in vlasti, katere zanima njegova osoda.

Možje, kateri so dobili v roku oblast po 21. avgustu, storili so vse, da se pristudijo deželi, katero hočejo vladati, katero so pa spravili le v nerod, in katero izžemajo v lastno korist.

Veliko sebranje, katero je poklicalo princa Ferdinanda na bolgarski prestol, ni pravi izraz volje bolgarskega naroda, ampak je žalostna posledica nasilstev, izvršenih proti njegovi volji. Onega, ki ima čast, da na tem mestu govori, napali so orožniki

regentstva v hôtelu, kjer je bival pred volitvijo v omenjeno sebranje, in hoteli so ga dejati v temnico samo zategadel, ker je bil kandidat v več volilnih okrajih, mej drugim tudi v plovdivskem. Prefekt v Bazardžiku N. Vakilov zaklinjal nas je dva dni pred volitvijo, da naj se ne pokažemo volilcem z namenom, da bi je pregovarjali, sicer bomo razbojniško umorjeni. Sicer pa še danes velja naredba, katero je izdala civilna in vojaška oblast tostran in onostran Balkana, v katerej se obeta sto tisoč (100.000) pijastrov nagrade onemu, ki nas bode ubil.

Na tisoče spoštovanih in najizobraženejših Bolgarov more se pritoževati, da so jih preganjali služniki regentstva. Celo deci pretili so s smrtjo, da so je tako omamili, da so izdali svoje roditelje, in mnogo kali je uničenih v materinem telesu, ker so omedele, ko se je prikazala oborožena sila, iskajoč soproga, prijatelja ali domačinca ne zaradi nepoštenih del, ampak zaradi njegovega političnega mišljenja.

Kar je največ škodovalo sedanjim vladarjem v Sofiji, je neusmiljen način, kako so iztrjevali davke. Več ljudij bilo tepenih na smrt, ker radi pomanjkanja, ki vlada zlasti v Vzhodni Rumeliji, neso mogli vkup spraviti zadnjega franka, da plačajo zahtevani davek Vdovam, katere neso imele drugega, kakor kravo, s katere mlekom so živele svojo rodbino, so za davek vzeli še to poslednje sredstvo. Lahko bi podprli svoje trditve s primerama, toda nečemo, ker bi inace izročili uboge žrtve še večjim okrutnostim.

Bolgarski davkar je dobro vedel, da bode imenje, ki se je tako jemalo, služilo v to, da obogati one pritlikovce, kateri so dobili oblast v svoje roke in bodo prej ali slej izginili, ne pustivši za seboj družih sledov, kakor razvaline in pomanjkanje; bolgarski davkarji preklinjajo sedanjo oblast in ljudi, ki jo izvršujejo.

Naša vojska, v katero se je popolnem opravičeno stavilo toliko nad, je od 21. avgusta omdaževana s tem, da je zgubila vse častnike, kateri so bili vredni tega imena. Dandanes bolgarska vojska ni drugega, kakor skupina nediscipliniranih ljudij, ki so pripravljene prodati se onemu, kateri daje več novcev, da podkupi njene poglavarje, ali kdo bode tako spreten, da jim vzbudi nado moralne koristi, ako se spuntajo.

Ne! Ni je sprave mej krvniki bolgarskega naroda in njegovimi mučeniki, a mučnikov je mnogo: mučeniki so vsi odlični Bolgari, kateri sestavljajo opozicijo, in neizmerna večina bolgarskega naroda. Ako se ta narod, ako se pravi rodoljubi še vedno puste zatirati po peščici ljudij, ki ne poznajo pravice in morale, je to temu pripisovati, ker menijo da je bolje za nje in za stvar, katero branijo, da še nekaj časa prenašajo ponižanje, da se kažejo slabe ter se ne maščujejo proti tlačiteljem, katere obsojajo in na katere kličejo osveto kulturne Evrope. Knez Aleksander odrekši se prestolu, pridobil si je pravico, da so mu Bolgari hvaležni. Njegova visokost se je preverila, da ne more dalje vladati naroda, ki je miren, nikakor pa ni pripravljen hoditi za njim po trnovej stezi, katero je nastopil.

Tako vsaj so razumevali lojalna razjasnenja kneza oni zastopniki, bilo jih je katic petnajst, kateri so se z njim razgovarjali 1886 v njegovej palači, ko je zborovalo sebranje.

Da je Ferdinand Koburški prejel krono iz rok ljudij, ki so grešili proti bolgarskemu narodu, dokazuje, da ta mladi človek nema potrebnih lastnosti za dobrega vladarja. Da je vsprejel ponudbo bolgarskih mučiteljev, to dokazuje, da hoče tirati v Bolgarskeji ono brezbožno vlada nje, katero je začel njegov prednik in so je nadaljevali regenti, vladanje, katero s spletkami in bajoneti odganja z volišč poštene ljudi, nanje hujska lopove, kupljene z novci, katere so davkarji neusmiljeno izterjevali. Samo na ta način bilo je mogoče sklopiti si tako večino v sebranju, in z istimi sredstvi bode za naprej mogoče oblastnikom in predrznim pustolovcem dobivati večino.

Sedanja vlada je osnovala več društev, ki se imenujejo patrijotična, v katera je zbrala vse, kar ima bolgarski narod nepoštenega in nevednega, z jedinim namenom, da ta društva s patrijotičnimi frazami pospešujejo strahovanje, katero jedino jo vzdržuje na krmilu, pretepajoč, ropajoč in pobijajoč po dnevi in po noči, po ulicah in po hišah one, ki se ne strinjajo s sedanjo vlado. Ta društva ponudila so svojo pomoč princu, kateri ne more premagati poželjenja, da vlada Bolgarijo.

Bodi kakor koli, Bolgari so razdraženi zaradi

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P—ski.)

Drugi del.

Petnajsto poglavje.

(Dalje.)

Da, brez dvojbe to so bile neme priče kratkega Rozinega življenja; Mabel je za trenotek kar opanjena stala nasproti praznemu stolu z ročaji, s solznimi očmi, vsa zmočena in vender se kar nič ni zavedala, kako zeló sta se gospa Parcivalova in Beatrica nje vedenju čudili. Drugi trenotek odprle so se duri iz kuhinje. Starikasta žena z otrokom v naročji je noter prišla ter se spoštljivo približevala gospe Parcivalovi, da bi jo pozdravila. Ko pa je ugledala Mabel, obstala je hipoma ter radosti vskliknila. Izpozabivši na spoštljivo staro gospo, ta trenotek na vse izpozabivši, položila je brez najmanjšega opravičevanja Beatrici otroka v naročje ter vsklikovala pretrgane besede: „Blaga gospica Mabel!

ubogemu mojemu otroku najboljša prijateljica!“ Tekla je k njej, nagonoma jo objela, potem se usedla na Rozin stol ter je z rokami obraz si zakrivši jokala.

Mabel je po glasu izpoznala Rozino mater ter jo je srčno pozdravila; nato se je obrnila k gospe Parcivalovi, tudi kaj začuden, da bi jej vse pojasnila. Kar se je na prizorišči prikazala Lidija, katero je bilo kričanje otroka noter privabilo; poravnala in pogladila si je predpasnik ter si do kolca zavihane rokave stegnula in zapela. Gospa Parcivalova in Beatrica sta se že doslej močno čudili, a sedaj sta pa kar osupnili. Lidija, še vedno ista razdražljiva Lidija, je kar hipoma zakričala, tik Mabeli je počenila, stiskala jej roke in jih poljubovala, smijala se in jokala, potem pa se zopet smijala, Beatrici je vzela otroka ter ga Mabeli v naročje položila rekoč: „Vite mojega otroka! Kaj ni krasen?“ in sledkar se je zopet zajokala šepetaje: „Kliče se Roza!“

„Ne zamerite nam, gospa, ne zamerite, gospica Beatrica!“ rekla je, ko je nekaj pomirjena približala se gospe Parcivalovi in njeni unukinji, da

bi jima svoje spoštovanje izkazala, „a gospica Vaughanova nam je bila najdobrotljiviši angelj in draga naša Rozika jo je toliko ljubila!“

Zamere sa pač ni bilo treba bati; to je pričalo srčno sočutje, ki se je izrazovalo na obličji gospe Parcivalove, ko je gledala oživljeno prijateljstvo ter pristrčne besede poslušala. Tudi milosrdna Beatrica je le čakala, da so jej otroka vzeli, potem pa se je obrnila k oknu ter si solze obrisala.

„Draga! skozi gozd gredoč sem vam,“ rekla je stara gospa Mabeli, ki je otroka ljubkovala, „pripovedovala izkušnje najinega prijatelja, tega pa nisem pomislila, da sem najzanimiviši del povesti zamolčala. A tu je, naj sam govori. Dobro jutro, gospod Dovst! Le vas je še manjkalo na prizorišči.“

Čudenje Mabeli, sramožljivo zarudenje Lidije, zadovoljno smehljanje matere, radostno kričanje otroka in sočutje gospe Parcivalove in Beatrice so res dospela do vrhunca, ko se je v durih prikazala krepka postava poštenega Ovna, čegar oči so se radosti blišče in čegar obličje je udanosti se žarilo. „Gospica Vaughanova!“ vskliknil je odkrivši se in debele trde roke jej molivši. „Res to je dan, za

nesramnosti princa Ferdinanda, ki se ni sramoval stopiti na bolgarska tla, četudi ga ni izvolilo svobodno voljo izvoljeno zastopstvo naroda, in če tudi ga nečejo potrditi vse vlasti, kar bi olajšalo rešenje današnje krize.

Bolgari vidijo, da vlada princa Ferdinanda nema zakonite podlage, in bode zategadel vir novih muk bolgarskega naroda.

Zategadel ne bode miru, dokler ostane princ Ferdinand v Bolgarskej, javna nevolja bode še večja, globokeja in še bolj občutna.

Princ Koburški moral bi to vedeti. Tisti dan, ko bode mogel bolgarski narod voliti svobodno brez umešavanja oblastev in bajonetov, izrekel se bode jednodušno proti njemu. Zategadel je živa istina, da se hoče princ Koburški posluževati istih infamnih sredstev, da si zagotovi večino sebranja in dobi iluzorično zastopstvo, katerih so se posluževali njegov prednik in regenti.

Jaz zopet pravim, da bode Ferdinand Koburški, ako ga vlasti ne bodo vznemirjevale, v Bolgariji mogel vladati nekaj mesecev, morda celo nekaj let, ako bode gazil svobodne naredbe Bolgarske, kakor jih je njegov prednik in regenti, to je z družimi besedami povedano, ako izključi bolgarski narod od vsakega sodelovanja pri reševanju javnih del. Nazadnje bode pa prišlo maščevanje, ker se Koburžanu nikakor ne bode posrečilo, da bi ustanovil v Bolgariji svojo dinastijo, kajti narod ne bode nikdar odpustil temu pustolovcu, da se je predrznil s pomočjo zločinskih zaveznikov v postati oblastnik bolgarske dežele.

To je gotovo. Kadar bode Evropa najmanj pričakovala, doživela bode zopet žalosten konec jedne krone v Bolgariji; in ob enem bode Evropa obžalovala z nami krivice, katere je storil vladar, ki ni zločinec samo po tem, kako je nastopil vlado, ampak hoče postati še večji zločinec zaradi napora, da se obdrži.

Nikdo naj ne misli, da se narod bolgarski ne more osvoboditi razbojnika, kateri ga zatira, če tudi se le pritožuje zaradi množine zločinov, kateri mrcvarijo poslednji dve leti njegovo imovino. Ne narod bolgarski bi lahko uničili razbojnik, a on misli, da je varvanec vlastij, ki so podpisale Berolinsko pogodbo, ter od njih pričakuje zdravila svojim bolečinam. Ako se preveri narod bolgarski, da je ta nada jalova, da mu diplomacija ne more pomagati, tedaj bode storil svojo dolžnost kakor junašk narod brez ozira na interese družih.

Bolgarska ne vidi družega pota za rešitev nego imenovanjeruskega komisarja, kateri naj prevzame upravo dežele, ter oddeli vojnejincivilnej upravi svoje meje in tako pripravi svobodne, volitve, katere jedino morejo stvari urediti na način, da se nobeni stranki ne zgodi krivica, ter se varujejo občne koristi.

Bolgarska se ne bode na drug način pomirila, vsak drug poskus bode neploden in pa še nevaren, a mi si ne moremo misliti, da diplomacija hoče begati narod, vreden vseh simpatij, da hoče pustiti, da se še nadalje uničuje v državljanski borbi, ker

posledice te borbe pokazale se bodo tudi izvan Bolgarske.

Slab glas, ki se danes vzdiguje, ni glas lažnika, ampak glas poštenega Bolgara, potrtega zaradi nezasuženih muk svoje domovine, želečega, da svet izve, pravi duh in težnje balkanske zemlje.

Ko bode moja domovina osvobodjena današnje nesramne vlade, tedaj hočem klicati božji blagoslov na zaščitnike svoje, ki so s svojo modrostjo dosegli tako posledico.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 30. avgusta.

Češki namestnik baron Kraus prišel je na Dunaj. Poročal bode ministerstvu o gibanju na Češkem proti naredbam naučnega ministra zastran srednjih šol. Po njegovih poročilih uravnala bode vlada svoje postopanje.

Dunajska občina izročila je neka dela nekej češkej tvrdki. Nemški listi se jezé zaradi tega, češ, da bi Dunaj moral pred vsem podpirati zatirane Nemce. Postopanje Dunajske občine mora pa vsak nepristranski človek zmatrati za opravičeno, kajti Dunaj je stolica mnogojezične države in mnogo denarja iz slovanskih dežel staka se na Dunaj. Dunajski mestni zastop torej le pravično postopa, če se ozira o taci prilikah na vse avstrijske narodnosti ter se ne postavlja na ozkosrčno stališče nemških nacjonalcev.

Vnanje države.

Bolgarski knez je jako nesrečno izbral svoje spremstvo na Dunaji. Vsi dvorniki poznajo sicer dobro dvorno etiketo, a v političnih zadevah so vsi jako nespretni. Njegov dvor bi bil za kakega manjšega nemškega kneza, toda ne za bolgarskega vladarja. — Da bi velevlasti kaj storile proti knezu Ferdinandu, ni misliti, kakor sodijo v Sofiji. Ne bode se nikakor mogle sporazumeti. Rusija, ki torej po diplomatskem potu ne bode mogla doseči svojega namena, bode skušala napraviti kak ustanek. Največja nevarnost za Koburžana je pa ta, da vladni pristaši neso jedini. Novo ministerstvo se dozda še ni moglo sestaviti baš zaradi mejsobojnega nasprotja vladnih pristašev. Stojilov in Načević nečeta baje na noben način dalje ministrovati. Knez pa tudi ni dosti priljubljen pri vojski, da bi se mogel obdržati. Ko se bode odpravilo obsedno stanje, začelo se bode po vsej deželi gibanje proti njemu. Posebno o volitvah ne bode nova vlada mogla ohraniti reda.

Rusija je naznanila Turčiji, ko bi general Ernroth šel v Bolgarijo, da bi bil regent in vzhodnorumelijski guverner. Imel bi isto oblast kakor knez. Ko bi prišel v Bolgarijo, bi takoj sestavil novo ministerstvo in razpisal nove volitve za sebranje. Vzhodnorumeljski bi se ne udeležili volitve kneza.

Turški sultan je bil vsprejel italijanskega zastopnika in se z njim dve uri pogovarjal o bolgarskih zadevah. Italijanski veleposlanik je baje priporočal sultanu, da naj Turki pusté vsako misel na posredovanje v Bolgariji.

Viktor Napoleon se je izrazil proti nekemu prijatelju, da bode začel energično delati, da pride na francoski prestol. On sicer nema denarja, da bi z njim si mogel pomagati, a ima mnogo pristašev v vojski, da uresniči svoje ideje. Princ ne odobrava družjenja bonapartistov z rojalisti.

Afganski pretendent prestola Eyub-han je ušel iz zapora, ko je bil šel perzijski šah na lov. Vse kaže, da je bilo že poprej vse pripravljeno za beg. Najbrž so Perzi sami pomagali Eyubu, da je ušel. Han ni bil dosti zastražen. Na to je že večkrat opozoril perzijsko vlado angleški zastopnik, pa

se za vse tako opozarjanja ni dosti menila. Eyub je velik sovražnik Angležev. Ko so pred sedmimi leti bili vzeli Kabul in odstranili emira Jakub hana, bil je Eyub, ki je bil emirov brat, guverner v Heratu, ter je ukazal propovedovati sveto vojno proti Angležem. Jedenkrat je celo Angleže premagal, nazadnje so ga pa le premagali in ubežal je v Perzijo ter ga je šah dal zapreti na željo Angležev. Sedaj je nekda Eynb v Bohari, katere vladar je njegov svak. Iz Bohare bode skušal spuntati Afganistan.

Dopisi.

Od sv. Lovrenca ob kor. železnici. 27. avgusta [Izv. dop.] Znano je še gotovo marsikom, kaj se je lani dne 8. avgusta zgodilo, ko je v tukajšnjem trgu zborovalo kmetsko bralno društvo. Proti polnoči prišla sta dva obč. svetovalca, najhujša sršena, s policijo in orožniki ter sta začela grdo razgrajati in zbrane ljudij narazen poditi. In res siloma sta jih razpodila in sredi noči so morali gostje dotične prostore zapustiti in si drugih poiskati, kjer so potem prenočili. Pa s tem še nista zadovoljila svojemu sovraštvu do Slovencev, temveč sta nekatero celo zatožila pri sodišči, katero je 3 izmej njih radi nepremišljeno izgovorjenih besed obsodilo. Radi vsega tega navstalo je veliko veselje v nemčurskem Izraelu, lažiliberalno časopisje je skoro zdijvalo same radosti, našima junakoma donela je hvala od vseh strani, vso duševno pritlikovje je hozano pelo in klicalo ter hvalilo in čistilo ta dva možakarja, kot rešitelja nemčurstva. Tudi visoki občinski odbor se je sklical in zbral k svetu, v katerem je tema junakoma izrekel svojo zahvalo in pripoznanje. Sedaj, tako je naša nemčurska svojat modrovala, ukončali smo društvo in vsi Slovenci se bodo, kakor muha v žlice vode potopili. Pa svet se suče, kar pa seveda naše modre glave menda še ne vedo, in tudi naše zadeve so se v kratkem zasukale. Kmetsko društvo je zadane mu rane hitro in lahko prebolelo in ko je prišel pustni čas, takoj je zopet sklenilo, da priredi zborovanje s primerno veselico. Ker naše županstvo ni hotelo dati godčevskega dopustila, se društvo pritoži pri okrajnem glavarstvu. Le-to pa ni samo ukazalo, da se mora god. dopustilo nemudoma dati, temveč je tudi županu naročilo, da ima skrbeti za red in mir ter mu zagrozilo, da bode on osebno odgovoren, ako se kaj pripeti. Ta odlok višjega oblastva je župana tako prestrašil, da se je prevrgel s stolom vred, na katerem je sedel. Za nekaj goldinarjev so potem ta nesrečni stol zopet zlimali in postavili ter prejšnjega župana zopet nanj posadili. — Meseca junija t. l. sklene društvo, da napravi dne 7. avgusta zopet veselico v spomin lanskega „izgona“, ter to naznani županstvu, proseč dovoljenja, da sme čez polnoč zborovati. Navaden človek bi sodil, da so se ti možje, ki imajo većinoma 40. leto že za seboj, po tolikih skušnjah vender že izpametovali, pa oni so še za Tirolci in potrebujejo menda 2krat 40 let, predno „pridejo k pameti.“

Županstvo namreč društvu naznani, da ne dovoli, da bi ono smelo čez polnoč zborovati in tudi ne da god. dopustila za tisti večer. Radi tega je višje oblastvo na pritožbo društva županstvo strogo in odločno zavrnilo, ter je poučilo, kaj je društvo in katere so njegove pravice, in da se društvo, pri katerem so najveljavnejši možje iz cele okolice, nik-

katerega moramo Bogu hvaležni biti, to je prizor, na katerega je skromen mož lahko ponosen.“

„Vi pač resnico govorite!“ rekla je Mabel. „Taka hiša in žena in otrok in dobro ime so v resnici to, na kar je lahko vsak ponosen! Jaz pa sem ponosna, da vas smem starega prijatelja imenovati.“

„Oh, gospica!“ rekel je Oven s posebnim smehljanjem, „res dobro sem blagoslovljen, kot pravite; vse to pa presega, da ste vi prišli pod našo streho. Kje pa je moja žena?“ nadaljeval je oziraje se po Lidiji, ki je skromnim zarudelim obrazom za njim stala. „Tega dne je čakala, odkar je sem v poljane prišla. Kdor bi jo pa sedaj pogledal, mislil bi, da se sramuje žena biti poštenemu možu.“

„Sramuje se, da je svojo skrivnost toli dolgo meni zakrivala,“ rekla je Mabel. „Kaj porečeta dečka, izvedivši, da Lidija je gospa Oven Dovstova?“

„Veste gospica Mabel, zgodilo se je to le zaradi ljubezni do vas,“ rekla je gospa Hopova jo opravičujoč. „Oven!“ rekla je „da veš, ne zini besedice niti gospodu Henriku Vaughanu niti drugim,

koga imaš za ženo. Čakaj, da gospica Mabel sama pride v ta kraj in naju vidi.“

„Blaga žena!“ segla jej je gospa Parcivalova v besedo. „Jaz lahko vas razumem, kolikor sem tudi stara. Odkar je gospica Vaughanova k nam došla, mislila sem na to, kako se bode čudila, da pri nas najde Ovna — in vender še slutila ne bode, da jo čaka še večje veselje.“

„Kako se pa Ivan počuti?“ vprašal je Mabel, ko se je naposled popolnoma umirjena usedla tik gospe Hopove, ki je v tem malega otroka zopet v naročje vzela.

„Bog naj vas blagoslovi, da se spominjate mojega dečka!“ rekla je mati živahno. „Lidija je dober otrok ter dan danes nema več nekdanjih muh; Oven je bil meni in mojim zvest prijatelj, sprva zbog Roze, poslej pa zbog ljubezni, ki se je iz tega razvila. Časi pa vender mislim, da pri vsem tem je le Ivan, ki mi bode veselje starih let. Gospica Mabel! Nikdar ni imela nobena mati boljšega sina. Nadzornik je fabriki ne daleč od tu, kjer gospodarske stroje izdelujejo. Vedno je bil prebrisan dečko; ker mu je Roza pri načrtih in podobah itd. poma-

gala, razumel je kaj dobro mehaniko. Sedaj ima kaj dobro službo. Ima kaj lep zaslužek — da Ivan ima kaj lep zaslužek — tudi je kaj zmeren, dasi tudi ima kaj milo srce in blago roko.“

„Oh, to me zelo veseli“, rekla je Mabel. „Jaz sem Ivana zmeraj rada imela. Veste, gospa Hopova, mislila sem, da vam hode v podporo.“

„Kako bi tudi drugače?“ vprašala je vdova s tihim glasom. „Kolikor dolgo je živela Roza, kaj ni imel sestre, ki ga je na pravo pot spravljala? In odkar je Roza umrla, ali ni imel zvestega angelja? Ivan je bil vedno tih dečko, in sedaj je tudi tih mož. Ivan nema srca na jeziku kot toli ljudij. Pa ko bi ga vi mogli videti, kadar na nje stolu sedi, ali v njenem svetem pismu čita, ali to deklico z nje imenom kliče, lahko bi mislili, da je Roza kot oni sveti mož v svetem pismu sicer mrtva, a vender še govori.“

„Roza pač govori nam vsem“, rekla je Mabel. „Dasi je bilo nje življenje kratko in polno trpljenja, vender je lepo misliti, koliko se jih je s tem poboljšalo, da je blagi otrok živel in ljubil in umrl. Kot Ivan sem tudi jaz često čutila, da spomin na

dar ne more in ne sme primerjati navadnim shodom po krčmah, katerih se udeležujejo le hlapci, deklet in drugi delavci, kakor misli in sodi nevedno županstvo. Županu pa, ki je dejal, da se je bati tepežev, se hudo zagrozi, češ, da je njegova dolžnost to zabraniti, kar mu bode, ako ima kaj veljave in odločnosti, toliko ložje storiti v trgu, v katerem so poleg obč. policije tudi še orožniki. Nadalje mu veli, da se ima on proti društvu vesti čisto nepristransko in ako tega ne stori, tedaj si ima nasledek sam pripisati. Ta odlok je naše modrijane kar poparil in malo je manjkalo, da se jim neso omehčali možgani. Sapa se jim je zaprla, uklonili so se in dali društvu vse, kar je želelo.

Najhujši izmej njih, znani potegon, pa je ozelel kakor kušar in še v zadnjem trenutku je ves svoj kipeči žolč in slinasti gnev zbruhal po krčmarji, pri katerem je bilo zborovanje. Ta človek se nosi in vede tako oblastno, kakor da bi bil Št. Lorenški bog, in v resnici pred njim skoro vse hlapčepłazi in na trebuhu leži, le ti slov. nepridipravi imajo tako močne tilnike, da se ne udajo, kar ga tako grize in peče, da ne ve več, v kateri prst bi se ugriznil. Povemo mu pa tudi naravnost, da se ga ne bojimo, in ko bi bile njegove pete še trikrat tako dolge in ko bi bile njegove brke rudeče in zareče kakor sam „erdeč“. Tržko pritlikovje ga najčasti in moli kot svojega malika, naj mu kima in kolena pripogiba, kakor mu ljubo in drago, mi tega ne storimo nikdar! — Pa tudi tisti kmetje, ki še zdaj v njega verujejo, se bodo sčasoma spametovali in spoznali, da je to le človeče, polno nadutosti, oholosti in prevzetnosti, ki hoče vse strahovati, povsod zvonec nositi, Slovence pa kar žive požreti. Tak je človek, ki melje žito zraslo na slov. tleh, ki kupčuje in baranta z lesom, zraslim na slov. zemlji, človek, ki živi in žedi od denarjev, katere dobiva zgolj od Slovanov; ako bi to človeče le od nemškega zaslužka živelo, tedaj bi mu kaj tenko predlo in že zdavna bi se mu bile njegove rudeče brke od korenin posušile. Čudno se nam le to zdi, da to človeče, ki slov. jezik na vso moč sovraži, še vedno s kmeti slov. občuje; dobro bode, ako to opusti, in ne spregovori več besede v tem sovražnem jeziku, potem bodo tudi kmetje dosti na boljem, ker jim ne bo treba več poslušati njegove modrosti. Vender pa ima ta mož tudi toliko skromnosti in ponižnosti, da se rad skrije za hrbet svojega dobrega župana, misleč si, če kaki pakljest odkod prileti, priletel bode v tvoj hrbet in tako bode bolje za me!

Pa kaj je neki uzrok, da ti tržki velikaši Slovence tako smrtno sovražijo? V prvi vrsti gotovo prusofilstvo, katero se je po hujškajočem časopistvu tudi tukaj precej ukoreninilo. Hudo pa tržane jezi tudi to, da jih kmet več slepo ne uboga, kakor poprej kdaj, ko je vse tako plesalo, kakor so v trgu godli. Dandanes ima tudi že kmet svojo glavo in ne prisega več na to, da kar se mu v trgu pove; da, gotova resnica je, da je mnogo posestnikov v okolici, ki so v marsikaterem oziru razumnejši, kakor gospodje v trgu. Tisti zlati časi pa, gospoda, ko ste od kmeta kar tako z lahkega obogateli in poleg tega kmete za nos vodili, so minoli in upamo,

Rozine kreposti je bil vedno blago naročilo izveličane svetnice.“

„Bila je drago jagnje“, rekla je mati jokaje. „Gospod vzel jo je v sveto varstvo. Jaz se samo nadejam, da neki dan mi najdemo svojo pot k isti čredi (fold).“

„Draga! toli srčna hvaležnost in ljubezen, kot so ja vam danes izkazovali“, rekla je gospa Parcivalova Mabeli, ko so se skozi gozd domov vračale, „sta pač sladko povračilo za ure, katere smo posvetnemu veselju odtegnile in delom krščanske ljubezni posvetile.“

„Odkritosrčno spoštovanje teh blagih ljudij mi je neprecenljive vrednosti“, odgovorila je Mabel; „a to je prostovoljen dar, ne povračilo. V resnici malo je bilo ur, katerih nesem za bivanja v Novem Jorku sebičnemu razveseljevanju posvetila. Ta rodovina je jedina, katerej sem le maleko koristila; in v tem slučaju sem jaz sama imela glavni dobiček. Res čutim se močno ponižano, misleč, kako popolnem sem zamujala priliko dobro storiti.“

„Vi si sebi sami delate krivico“, rekla je gospa Parcivalova. „Meni ni treba še le poizvedovati podrobnostij o vašej dobrotljivosti proti gospe Hopovi in nje bolnemu otroku. Pripovedovala mi jih je z vso gorečnostjo ljubeče matere, akoprām do-

da se nikdar več ne vrnejo. To je ravno, radi česar nas ne marate! Pa nam je malo za to, celó veseli bodemo, ako nas popolnem pri miru pustite, nam bode lahko brez vas, bo-li tudi vam tako, bomo videli. Umé se, da veljajo te besede le hujškačem in ne drugim mirnim in poštenim tržanom.“

Veselico, katero je društvo dne 7. avg. priredilo, vršila se je v najlepšem redu. Bati se ni bilo letos nikogar, tudi ne vsemogočnega Št. Lorenškega gromovnika, kajti so 4 gospodje orožniki vso noč hodili po trgu in pred hišo, v kateri je bilo zborovanje. Višje oblastvo je namreč domačim orožnikom še dva iz Maribora na pomoč poslalo, kar gotovo „omiko“ naših tržanov kaj lepo osvetljuje in jim mi to „čast“ tudi prav iz srca privoščimo!

Vspored veselice se je izvršil v vseh točkah prav lepo, kar je toliko več vredno, ker so sodelovali večinoma kmetski ljudje. Petje bilo je prav dobro in šaloigra „V Ljubljano jo dajmo“ igrala se je tako spretno, da je bilo veselje gledati. Vsi igralci so svoje vloge rešili v popolno zadovoljnost gledalcev, mej katerimi je bilo dosti smeha in pripoznanja. Gašper je kaj dobro predstavljal imovitega trgovca, Alojzija Ladinik pa njegovo ženo. Marija in Peter Horman sta svoje vloge tako dobro rešila, da jima zato ni manjkalo odobravanja; Roza Betušek, ki je sedaj prvokrat poskusila, vedla se je prav primerno in dobro; ravno tako tudi Snój. Navzočih je bilo tudi več tujcev, ki so tukaj na letovišči in tudi tem je veselica prav dopadala. Št. Lorenčani še pač kaj tacega neso napravili nikdar, poskušali so sicer že, pa ker ni šlo, so vse zopet pustili, naše društvo pa je priredilo dosihdob že pet gledališčnih predstav.

Pred igro je bil govor, v katerem je govornik kazal pota do prave omike v lepi in pravilni besedi. Videlo se je, da so ga vsi poslušalci prav dobro umeli, da si naši tržki abderiti trdé, da slovenskega jezika ne razume živa duša. Ostali smo skupaj do ranega jutra, ter potem razšli v nadi, da se v svojem času spet snidemo.

Žalostilo nas je pa takrat to, da se narodnjaki iz Maribora naše veselice neso v istem številu udeležili, kakor smo se nadjali in kakor smo iz velikih besed, katere smo nekje slišali, skleпали. Gospoda! prijetno je res za pečjo sedéti in sladkemu miru hvalo peti, pa bodemo-li tem potom tudi kaj dosegli, to je drugo in velevažno vprašanje. Kadar napravijo naši nasprotniki kaj v okolici, takoj meščani kar trumoma hité tja, kako ravnamo pa mi!? — bolje bo, da molčimo!!

Domače stvari.

— (Kot konservatorja) c. kr. osrednje komisije za umetnost in zgodovinske spomenike potrjena sta za nadaljnih pet let g. Ivan Franke, profesor v Kranji, in gosp. Josip Leimüller, nadinženér v Rudolfovem.

— (Velikošolski shod.) Ker nekateri gospodje neso doslej doprajali še upisovalnih pól za velikošolski shod, opozarja osrednji odbor vse dijake, ki se hoté udeležiti shoda, da vsaj do 5. septembra javijo to po dopisnici tajniku g. Fr. Gestrinu, stud. phil. Ljubljana, Poljanska cesta 17.

slej še nesem poznala imena Rozine dobrotnice. Jaz sama sem se posebno zanimala za povest. Tudi jaz sem se s srčnim veseljem spominjala Roze. Pogostoma sem jo videla pred leti v javnem zavodu v Novem Jorku, kjer se je zdravila. Draga! nje ljubezen do vas sem nekoliko lahko sodila, ko sem izvedela, da vam je bila o smrti malo podoba volila. To podoba jej je bil sprva podaril moj sin; to podoba je bolni otrok, kot mi je mati pripovedovala, posebno čislal; nje goreče občudovanje te podobe izbudilo je tudi Bayardu blagosrčnost. Ali sliko še imate?“

„Še jo imam“, rekla je Mabel. „Doma v družbini sobi visi.“ To govorišči spominjala se je, s kolikim zanimanjem, s koliko radovednostjo je bil oni dan Parcival ogledoval sliko in okvir; brez dvojbe, izpoznal je bil nekdanjo svojo vlast.

„Naslíkani predmet“, rekla je gospa Parcivalova, „govoril je srčno k srcu deklice; in nje življenje ga je popolnem izrazovalo. Že davno je našla mir večnega mesta. Nje dela pa jej še sledé. Po njej hojena pot se sveti njenih krepostij ter osrčuje božjepotnike, ki njenim stopinjam sledé, da s svetim namenom in trdno voljo vsklikajo: V imenu božjem čemo razviti svojo zastavo!“

(Dalje prih.)

— (Vabilo k shodu slovenskih velikošolcev) dne 9., 10. in 11. septembra 1887. v Ljubljani. Vspored: 9. septembra: Ob 1. uri 19 minut popoldne prihod zadnjih udeležencev. Zbirališče v Čitalnici. Ob 3. uri odhod v Gornjo Šiško na Vodnikov rojstni dom. Ob 8. uri zvečer komers „pri Zvezdi“, 10. septembra: Ob 7. uri izlet na Goraji Rožnik. Ob 10. uri slavnostna seja v Čitalnici. Ob 2. uri banket. Ob 7. uri eventualno nadaljevanje slavnostne seje. Ob 8. uri prosta zabava z godbo in petjem na vrtu čitalničnem. 11. septembra: Ob polu 9. uri zjutraj malica na Koslerjevem vrtu. Ob 11. uri 40 minut odhod na Bled. V Ljubljani meseca septembra 1887. Vabilo velja za ustopnico in le za tisto osebo ali rodovino, na katere ime se glasi. Osrednji odbor.

— („Jugoslavija“) bode naslov listu, ki bode z novim letom začel izhajati v Baru. Urednik mu bode g. Kornel Jovanović, brat slavnega srbskega pesnika Zmaja-Jovanovića.

— („Pannonica. Spomeniški listi. Svojim prijateljem ostavil Davorin Trstenjak. Založba pisateljeva. Natisnila tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovcu. 1887.“ 31 str.) To je naslov knjižici, katero je dični naš Davorin Trstenjak spisal kot spomenik na svojo literarno petdesetletnico. — Knjižica razdeljena je na troje. — V prvem delu razpravljajo se „etrografske razmere v nekdanji Panoniji od pradobe do rimskega gospodstva“, ter s citati iz raznih pisateljev in zgodovincev, po običajih in značaji, po keramičnih in drugih ostankih dokazuje, da so Panoni bili Slovani. V drugem delu je sestavek „Camum ime za pivo pri starih Panonih“ v tretjem pa razprava o „panonskonoriški boginji Adsaluta“. V vseh teh razpravah je jako veliko važnega in zanimivega gradiva, katero bode zanimalo celo neveščake, kajti Trstenjak ne zgreši pri svojih raziskavanjih niti najmanjše drobtine, marveč s spretno roko vse porabi za svoje dokaze. Gospod pisatelj jubilatent hotel je o tej priliki izdati večji spis, a dné 25. januarja bil je zbolel in do Velikenoči bil v postelji in še zdaj ni popolnem okreval. Vsekako pa si je s to knjižico sam postavil lep spomenik in iz srca mu čestitamo, da si je pri tolikej starosti ohranil še vedno nekdanjo duševno svežost. Ne moremo si kaj, da bi ne priobčili predgovora, ki ga je gosp. pisatelj dal tej knjižici na čelo in kateri slóve: „Leta 1837. sem začel slovenski pisati, torej je preteklo 50 let mojega literarnega delovanja. Jaz sem pisatelj malega naroda, torej se ne morem ponašati s stoterimi knjigami, kakor Kraszewski, dasiravno nisem bil manj delaven in nisem manj ljubil svojega naroda. Poskusil sem se kot pesnik, novelist in humorist; kot mytho-, filo- in arheolog, spisal sem zgodovinske razprave, natisnile v naših slovenskih, tudi v nekaterih nemških časnikih, mnogo mojih spisov je našlo priznanje, marsikateri članki so že zastareli, ker znanosti napredujejo. — Errando didici. Kot sedemdesetleten stavec ne bodem več mogel krepko peresa voditi, naj me nadomestujejo mlajše moči in v ljubezni popravljajo, kjer sem se jaz zmotil. Gradiva jim zapuščam obilo. Bog varuj slovenski narod!“ Tem besedam dostavljamo samo srčno željo „Bog varuj našega Davorina Trstenjaka!“

— (Primoža Trubarja slika) razstavljena je od danes naprej v Giontinijevej prodajalnici na glavnem trgu. To sliko dal je napraviti gospod poročnik Fridolin Kavčič po podobi, ki jo je g. Levstik v licealni knjižnici našel in je bila l. 1885 v 20. številki „Slovana“ objavljena. Slikar, ki je napravil krasno to sliko, skriva se za sedaj še pod umetniškim imenom „Sessia“, le toliko naj povemo o njem, da se zeló zanima za Slovencev literarna in umetniška prizadevanja. „Sessia“ je izvrstno pogodil Trubarja častitljivo in jako karakteristično lice in čim dalje človek gleda velezanimivo to glavo, tem bolj mu bode po godu. Ker so se odlični Dunajski kritiki o tem umotvoru kaj laskavo izrekli in ker je Primož Trubar velmož slovenski, ne dvomimo, da bi se kdo ne našel, ali „Matica Slovenska“, ali „Rudolfinum“, ali kak zasobnik, ki to prelepo sliko kupi in jo tako deželi ohrani.

— (Občni zbor obrtnijske pomočne družbe) vršil se je zadnje nedeljo 28. avgusta ob 11. uri v magistratni dvorani ob navzočnosti 38 društvenih članov. Predsednik gosp. J. N. Horak pozdravi zborovalce in njim naznani, da je c. kr. deželna sodnija v glavnem občnem zboru dne 27.

marca 1887 skleneno preuredbo pravil odobrila in ob enem odločila, da se ima sklicati nov glavni zbor, izvoliti v istem novo načelnštvo ter predložiti ces. kr. deželni sodnji v Ljubljani volilni zapisnik občnega zbora in računski sklep društva za l. 1886. Overovateljema zapisnika imenuje vodja g. Horak gg. Maksa Bendo in Ivana Lindtnera, pregledovalcema volilnih listov gg. Mibaela Mucka in Edvarda Hohna. Vrši se potem volitev in bili so izvoljeni v družbeno načelnštvo vsi dosedanji gospodje udje, namreč: J. N. Horak, Miha Pakič, Fran Geba, Ferdinand Bilina, Oroslov Dolenc, Gustav Garich, Fran Goršič, Janez Mathian, Jakob Naglas, Henrik Ničman, Srečko Nollin in Jarnej Žitnik. V pregledovalni odsek gospodje: Josip Geba, Ivan Zitterer in Ivan Zor. Ker posameznih predlogov ni bilo, zaključil vodja g. Horak zborovanje z zahvalo za obilno udeležbo.

— (Ljutomerski okrajni zastop) je v svoji seji 25. avgusta t. l. volil sledeče gospode, ki so vsi znani kot vrli narodnjaki, za bodočo 6 letno dobo v okrajni šolski svet: Ivana Kukovca, deželnega poslanca in okrajnega načelnika; Ivana Krijla, učitelja meščanske šole in Antona Šlambergerja, c. kr. notarja vsi v Ljutomeru — potem Anton Božiča, posestnika v Radislavcih in Ivana Farkaša, posestnika v Iljaševcih.

— (Razpisana) je služba družega učitelja na dvorazrednici v Loškem Potoku. Plača 400 gld. Prošnje do 20. decembra.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Sofija 30. avgusta. (Izvestje Reuterjevo) Strasky je nekda prevzel sestavo kabineta. Nakana, da se odpošlje rusk general z Artin efendijem na Bolgarsko se živahno razpravlja. Po tukajšnjih nazorih se bodo krepko ustavljali vsakemu koraku, naperjenemu proti knezu. Bržkone bodo komisiji ugod na Bolgarsko zabranili, ali pa da bodo smeli priti le kot privatne osebe, ker nobena pogodba vlastim ne daje pravice, da bi odpošljale komisarje.

London 30. avgusta. Holup včeraj v Plymouth dospel.

Gleichenberg 29. avgusta. Kralj Milan s spremstvom danes dopoludne semkaj dospel. Vsprejeli so ga zastopniki kopališča in občine.

Benetke 29. avgusta. Angleško brodogovje pod poveljstvom vojvode Edinburškega danes dopoludne semkaj priplulo in bilo jako laskavo pozdravljeno. Angleškimi gostom na čast pripravljajo se sijajne veselice.

Zahvala.

Podpisani odbor šteje si v veliko in prijetno dolžnost izrekati tem potom svojo najtoplejšo zahvalo častitemu gospodu Sr. Stegnarju, c. kr. učitelju in deželnemu poslancu mesta Idrije, za njegov prekrasno sestavljeni govor, ki ga je govoril o priliki Wolfove slavnosti v Idriji. Dalje za njegov požrtvovalni trud, kateremu se je podvrnil s tem, da je, ne le z dobrim svetom, temveč tudi z dejansko podporo pomagal slavnostnemu odboru ter tako največ pripomogel k temu, da se je omenjena slavnost tako sijajno zvršila. Slava mu!

Slavnostni odbor.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—118)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

29. avgusta.
Pri Monu: Schweiger, Wirštah, Steiner z Dunaja. — Jabornegg iz Celovca. — Gaudir iz Ponikve. — Bernik iz Cerknice. — Pollazzi iz Kranja. — Baševi iz

Trsta. — Zambra z Reke. — Torá, Moskovč iz Pulja. — Minah iz Voloske.

Pri Malih: Weste iz Monakovega. — Eichenberg iz Norimberga. — Ranzoni. Käs, Drač z Dunaja. — Rechfeld, Jurič iz Gradca. — Gunkl iz Laškega Trga. — Mahnič iz Planine.

Umrli so v Ljubljani:

28. avgusta: Marija Vidmar, posestnikova hči, 2 leti, Črna vas št. 18, za oslabljenjem. — Fran Skubic, delavčev sin, 2 leti, Krakovske ulice št. 27, za vnetjem reber.

29. avgusta: Marija Jevnikar, lončarjeva žena, 24 let, Florijanske ulice št. 44, za jetiko. — Marija Gaberšek, delavčeva hči, 2 mes., Dunajska cesta št. 7, za katarom v črevih. — Jera Kokovšek, zasebnica, 78 let, Francovo nabrežje št. 9, za starostjo.

V deželnej bolnici:

26. avgusta: Marija Šimenc, vrtnarjeva žena, 31 let, za notranjo gobo. — Martin Brenk, gostač, 66 let, za jetiko.

27. avgusta: Matevž Sirca, gostač, 78 let, za rakom. — Jurij Konič, kovač, 55 let, za plućnim edemom.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
29. avg.	7. zjutraj	736.90 mm.	12.4° C	sl. vzh.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	735.02 mm.	26.2° C	sl. vzh.	jas.	
	9. svečer	736.38 mm.	18.8° C	sl. jz.	jas.	

Srednja temperatura 19.1°, za 1.7° nad normalom.

Dunajska borza

dne 30. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.50	gld. 81.55
Srebrna renta	82.70	82.80
Zlata renta	112.60	112.80
5% marcna renta	96.45	96.45
Akcije narodne banke	586.—	585.—
Kreditne akcije	282.0	283.30
London	125.75	125.65
Srebro	—	—
Napol.	9.94 1/2	9.94 1/2
C kr. cekini	5.94	5.91
Nemške marke	61.50	61.47 1/2
4% državne srečke iz l. 1864	250 gld.	129 gld. 75 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	165
Ogerska zlata renta 4%	100	90
Ogerska papirna renta 5%	87	85
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld.	182
Rudolfove srečke	10	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	226

Učenci

(591—6)

dobé dobro hrano in stanovanje po nizki ceni v Nemških ulicah št. 6, I. nadstropje.

F. Hriber.

Kisla voda, kopališče Radence
s svojo jako obilo „nastro-lithion-kislino“. Garodovi poskusi so dokazali, da je ogljeno-kislina, „Lithion“ pri protinu najboljša in najgostejša zdravilna voda kot specifikum pri: protinu, kamnji v želodeci, mehurji, ledvicah, zlati žili, bramo-rici, brahoro, zlatenici, želodčnih boleznih, kataru. Kopelji, stanovanja, restavracija cenó.

Glavna zaloga pri Ferd. Plautz-u v Ljubljani. (349-11)

Nepresegljivo za zobe

je

I. Salicilna ustna voda, aromatična, upliva okrepjujoča, ovira spridenje zob in odstranjuje smrdečo sapo. Velika steklenica 50 kr.

II. Salicilni zobni prah, splošno priljubljen, upliva okrepjujoča in nareja zobe svetle in bele. a 30 kr.

Zgoraj navedeni sredstvi, o katerih je že prišlo mnogo zahval, ima vedno sveže v zalogi ter jih razpošilja vsak dan po pošti (616—1)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Vsakemu, ki kupi v lekarni Trnkoczy originalno salicilno ustno vodo in salicilni zobni prah, se pridene zastoj razprava o varovanji zob in ust.

Tovarna za kostne pridelke in lim

Luckmann-a & Bamberg-a

v Ljubljani

priporoča svoja zelo uspešno učinkujoča

umetna gnojiva, kostne moke in superfosfate

po najnižjih cenah.

Na zahtevanje se vpošlje cenilnik in prospekt.

(151—23)

Št. 14.323.

(617—1)

Naznanilo.

Zaradi oddaje zalaganja mestne občine Ljubljanske se šuto tekom let 1888, 1889 in 1890 vršila se bode

dne 10. septembra 1887 ob 10. uri dopoludne

ustna in pismena dražba, h kateri so povabljeni podjetniki z opomnjo, da so dotični pogoji in cene v pisarni mestnega stavbinskega urada ob navadnih urah vsakemu na razpolaganje

Mestni magistrat Ljubljanski,

v 30. dan avgusta 1887.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljične in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz njegovega življenja.
3. zvezek: I. Dolen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlvska sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovec. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja religioznega agitatorja.

Zvezek po 60 kr., eleg. vezan po 1 gld. Pri vnanjih naročilih velja poštnina za posamični nezvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako si naročé skupno najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v (79—50)

„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani,

Kongresni trg, Gledališka stolba.

V Zvezdi, v hiši „Matice Slovenske“ **MARIJA DRENIK.** v Zvezdi, v hiši „Matice Slovenske“.

Predtiskarija.

(29—35)

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih. Trakovi za vence. Harlandska preja.